

ปีนี้ผมก็ไปประชุมคณะกรรมการจัดการประชุม PMAC ที่เจนีวาอย่างเคย โดยออกเดินทางคืนวันที่ ๑๖ พ.ค. ๕๕ จากสุวรรณภูมิ ไปเปลี่ยนเครื่องบินที่ แฟรงก์เฟิร์ต ปีนีเดินทางโดยสายการบิน ลูฟท์ฮันซ่า เพราะเป็นสายการบินที่มีเที่ยวบินโดยตรงจากยุโรปไปสวิตเซอร์แลนด์ ผมมีกำหนดเดินทางต่อไปสวิตเซอร์แลนด์ในวันที่ ๑๙ พ.ค.

ผมจะไปถึงโรงแรมเกือบเที่ยง ตอนบ่ายมีเวลา จึงวางแผนใช้เวลาครึ่งวันไปเที่ยววัลลงก์น้า ผมถามคุณหมอสมาชิกดีว่า Museum of Modern and Contemporary Arts ดีไหม คุณหมอสมาชิกดีแนะนำ CERN กับ Carouge ผมเลือก CERN เพราะเคยไปเที่ยวเมืองเก่า Carouge กับสาวน้อยเมื่อหลายปีมาแล้ว

วันที่ ๑๗ พ.ค. ๕๕ ผมเช็คอินเข้าโรงแรม ออตเวลล์ หลัง ๑๑ น. เล็กน้อย ได้ห้อง ๓๐๔ หลังจากอาบน้ำตอบ อีเมล และกินอาหารของยี่ห้อของเดอร์ ที่คุณฟ้าให้ตอนไป [งานมอบรางวัลเกียรติคุณพิเศษ](#) ผมลงไปถามพนักงานต้อนรับของโรงแรมได้คำแนะนำวิธีไปเที่ยวที่ [CERN](#) ว่าให้เดินไปขึ้นรถรางสาย ๑๔ ที่ป้ายบอกว่าไป CERN ใช้เวลาประมาณ ๒๐ นาที ได้นั่งรถรางออกไปนอกเมืองวิวสวยมาก เป็นการให้บริการฟรี เพราะเดี๋ยวนี้ใครไปพักโรงแรมที่เจนีวา ทางโรงแรมจะมีบัตรให้ใช้บริการขนส่งโดยสารของเจนีวาฟรี หรือจริงๆ แล้วค่าห้องรวมค่าโดยสารไว้แล้ว จะใช้หรือไม่ใช้เราก็จ่ายไปแล้ว ระบบนี้สะดวกดีมาก ดีต่อทุกฝ่าย ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจแก่เมือง แต่ผมคิดว่าเขาน่าจะลงทุนอีกนิดให้เป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ใส่ข้อมูลของเราจากโรงแรม ไปขึ้นยานพาหนะที่ไหนเมื่อไรต้องเสียบัตร เมืองเจนีวาก็จะได้ข้อมูลของนักท่องเที่ยวเอาไว้ใช้ส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองได้อีกมาก

ลงที่สถานี CERN ไม่เห็นอาคารที่ดูโอ้อวดสมกับเป็น LHC ที่ใหญ่ที่สุดในโลก (แต่อยู่ใต้ดิน) และที่สถานีก็ไม่มีคน มีเด็กวัยรุ่นนั่งสูบบุหรี่อยู่คนเดียว ผมจึงเข้าไปถามว่า CERN อยู่ที่ไหน เขาชี้ไปที่ตึกเตี้ยๆ ธรรมดาๆ ข้างป้ายจอดรถราง ผมเข้าไปที่ประตูด้วยความหวังว่ามันจะเปิดให้ผมเข้าไป แต่มันก็ไม่เปิด อ่านป้ายกระถางขาวที่ปะไว้ที่ประตูจึงรู้ว่าวันนี้ปิด เขาให้เหตุผลว่าปิดเพื่อเตรียม ascension ไม่ทราบว่ายาคำความว่าอย่างไร ถือว่าโชคไม่ดี ผมกะว่าปีหน้าจะหาโอกาสไปเที่ยวใหม่

ผมขึ้นรถรางกลับ และเดินจากสถานีรถไฟกลับโรงแรม ระหว่างทางมีคนดำเดินแฉลบมาข้างหลัง ผมรู้สึกเหมือนมีอะไรวาบมาโดนเสื้อนอก ผมหันไปดูเห็นชายหนุ่มคนดำยืนทำท่ากินอะไรอยู่ ก็ไม่ได้คิดอะไร เดินต่อไปก็มีชายหนุ่มคนดำอีกคนหนึ่งเดินมาบอกว่ามีคนเอาอะไรทำให้หลังเสื้อเปื้อน เขาชวนให้ผมถอดเสื้อออกดู ผมรู้ทันทีว่านี่คือการสร้างสถานการณ์ให้ผมเป็นเหยื่อของการชิงกระเป๋าสะพาย ผมจึงรีบเดินหนีและบอกว่าไม่เป็นไร ที่จริงในกระเป๋าสะพายมี iPad อยู่ตัวเดียว แต่ถ้าโดนชิงไปผมก็แย่ เพราะข้อมูลนัดต่างๆ อยู่ในนั่นทั้งหมด

เจนีวาเป็นดินแดนของคนเดินทาง มิจฉาชีพเยอะ ปีที่แล้วทีมไทยที่มา World Health Assembly ก็โดนล้วงกระเป๋าสะพายไปหมดตัว ผมบอกตัวเองว่า ต่อไปนี้ต้องระวังตัว อย่าคิดว่าทำทางไม่น่าเป็นที่สนใจของมิจฉาชีพ

ตอนเย็นผมเล่าให้หมอสุวิทย์ฟัง ท่านบอกว่ามิจฉาชีพกลุ่มนี้จะเลือกโจมตีคนที่เดินคนเดียว และจากกลุ่มอีเมลของทีมไทยที่มาประชุมสมัชชาอนามัยโลก มีคนบอกว่าตอนเย็นวันที่ ๑๘ กำลังถ่ายรูปด้วย iPhone ก็มีคนขี่จักรยานมาโฉบเอาไป

คนไทยที่มาเจนีวาบ่อยๆ โดนพิษมิจฉาชีพกันถ้วนหน้า หมอวิโรจน์ผู้จิตใจดีลงรถเมล์ เห็นแม่ลูกแฝดลงรถก็เข้าไปช่วยยกกระเป๋าขึ้นแปด โดยวางกระเป๋าไว้บนทางเท้า ช่วยยกกระเป๋าขึ้นเสร็จหันมาที่กระเป๋าของตนเอง มีคนยกไปแล้ว

วิธีการต้มตุ๋นที่โหดโหดกับความฉลาดของคนโดนต้มคือ นพ. สุวิทย์ ลงจากเครื่องบินเข้าเมืองโดยรถไฟ และลากกระเป๋าไปโรงแรมกลางเมืองแต่เป็นตอนเช้าไม่มีคน ก็มีคนมาเรียกแต่พูดกันไม่รู้เรื่อง ทำท่าถ่ายรูป ทันใดนั้นก็ “ตำรวจ” ขี่รถมอเตอร์ไซด์คันโตปรดมาจอด ถามว่าทำอะไรกัน สงสัยจะกำลังทำธุรกิจผิดกฎหมาย เขาหันไปทางชายคนแรก ว่าไหนขอดูกระเป๋าเงิน ชายคนแรกก็ส่งให้ เขาพลิกๆ ดูก็ส่งคืน หันมาทางหมอสุวิทย์ ขอดูกระเป๋าเงิน หมอสุวิทย์ส่งให้ เขารับไปและชี้ไปที่กระเป๋าเอกสารถามว่าในนั้นมีอะไร หมอสุวิทย์เลยสาปไปดูกระเป๋าและตอบ ในที่สุดเขาก็คืนกระเป๋าเงินและแนะนำให้ระวังตัว เพราะเจนีวามีมิจฉาชีพมาก หมอสุวิทย์มารู้ตัวเมื่อใช้เงินพบว่ามียัง ๓๐๐ ฟรังก์ ทั้งๆ ที่เตรียมมา ๑,๓๐๐ จึงรู้ว่าโดนมิจฉาชีพแบ่งเอาไปใช้ ๑,๐๐๐ คนฟังทุกคนบอกว่า มิจฉาชีพคนนี้น่าใจ ไม่เอาไปทั้งหมด

ทั้งหมอวิโรจน์และหมอสุวิทย์ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ เขามีรูปถ่ายรายให้ดู และสองคนของหมอสุวิทย์ก็อยู่ในนั้น ตำรวจบอกว่าในคุกมีคนเต็ม ไม่สามารถจับเข้าไปได้อีก ผู้เดินทางหรือนักท่องเที่ยวต้องรู้จักระมัดระวังตัวเอง และต้องศึกษาเล่ห์กลของมิจฉาชีพ

ทีมไทยสิบกว่าคน (หมอสุวิทย์, คณบดี นพ. ภิศกร , คณบดี นสพ.พรเทพ รัตนกร, คณบดี นพ. ประตูป สิงหิวนนท์, ดร. ชื่นฤทัย กาญจนจิตรา, นพ. วิโรจน์ ตั้งเจริญเสถียร, นพ. พงษ์พิสุทธิ์ จงอุดมสุข,ดร. วลัยพร พชรนฤมล, นพ. คำนวน อึ้งชูศักดิ์, ศ. พญ. มณี รัตนไชยานนท์, นพ. โสภณ เอี่ยมศิริถาวร) นัดกันเดินไปกินอาหารที่ร้านจีนชื่อ โบกี้ (Boky) อยู่บนถนนแอลป์ ใกล้สถานีรถไฟนิดเดียว เดินมาจากโรงแรมออตตวลีไม่ถึง ๑๐ นาที เรากิน ฟองดู ชินัว ซึ่งก็คือสุกี้บ้านเรานั่นเอง รสชาติดี

ก่อนนอนผมกิน Lorazepam 0.5 mg ที่สาวน้อยให้มาหนึ่งเม็ด นอนหลับสบายตั้งแต่สี่ทุ่ม ไปจนถึงตื่นเอง เวลาตีห้าครึ่ง

เช้าวันที่ ๑๘ พ.ค. ผมออกไปวิ่งที่ริมทะเลสาบ ได้ดื่มด่ำธรรมชาติยามเช้ามืด ที่บริเวณที่พักผ่อนที่ยื่นเข้าไปในทะเลสาบ จำได้ว่าหลายปีมาแล้วผมไปช่วงเที่ยงๆ ในวันหยุด คนแน่นมาก เข้านั่งผมครองครองคนเดียว ร่วมกับหงส์ เบ็ด และนกน้ำ ได้รูปวิวและธรรมชาติสวยๆ มากมาย

ทีมไทยนัดขึ้นรถเมล์ไปพร้อมกันเวลา ๘.๑๕ น. ปรากฏว่าฝนตก หลายคนยืมร่มโรงแรมโดยมีเงื่อนไขว่าถ้าไม่เอาไปคืนต้องจ่าย ๕๐ ฟรังก์ การประชุมเดินไปราบรื่นมาก ผมต้องเป็นประธานเอง เพราะประธานร่วมไม่ยอมทำหน้าที่อย่างปืทีแล้ว ทุกอย่างดำเนินไปตามเวลาที่กำหนด และได้รับข้อคิดเห็นจากกรรมการอย่างดียิ่ง คุณภาพของการประชุมรางวัลสมเด็จพระเจ้าฟ้ามหิดลขึ้นกับคนจำนวนมากมาย จากหลากหลายองค์กรเจ้าภาพร่วม

ตอนเย็นผมเดินไป Jardin Botanique หรือ Botanical Gardens บนถนนโลซาน ตรงข้ามกับ WTO บริเวณกว้างขวางมาก มีการจัดแสดงต้นไม้มากมาย ส่วนที่ผมไปเข้าไปเป็นการจัดแสดงไม้ดอกจากทั่วโลก จัดเป็นกลุ่มๆ ผมระวังตัวแะ เพราะมีคนค้าอาวุธจากรยานเข้ามาป่วนเป็นนัยๆ แล้วยังพริกเผ็ดให้ผมไปดูทางที่เปลี่ยวอีกด้วย ผมต้องพยายามไม่เดินห่างกลุ่มคน โดยที่ตอนนั้นเย็นถึง ๘ โมงเย็นแล้ว จึงมีคนมาขม่น้อย และปฏิเสธให้บริการข้อมูลก็ปิดแล้ว ผมเดาว่าคงจะเดินชมและถ่ายรูปได้เพียงบริเวณนิดเดียวของสวนพฤกษศาสตร์นี้ ได้รูปสวยๆ มากมาย และดื่มด่ำธรรมชาติจนเมื่อย ก็นั่งรถรางสาย ๑ กลับโรงแรม

ผมบอกทีมไทยไว้ว่าผมไม่ไปกินอาหารเย็นกับคณะ จะใช้เวลาเตรียมจัดกระเป๋าและเตรียมตัวเดินทางตอนเช้ามีด และเข้านอนเวลา ๒๑.๓๐ น. โดยกินลอร่าซีแอม ๑ เม็ด บอกโรงแรมให้ปลุก ๔.๒๐ น. และตั้ง iPhone ปลุก ๔.๒๐ น. แต่ผมตื่นเองเวลา ๔.๐๐ น.

พนักงานโรงแรมบอกว่ารถไฟไปสนามบินเที่ยวแรก ๕.๑๗ น. ใช้เวลา ๘ นาที แต่เวลาเครื่องบินออก ๗ น. ผมไปแท็กซี่ดีกว่า ผมก็เชื่อตามนั้น และเช้าวันที่ ๑๙ แท็กซี่มารอก่อนเวลานัด (๔.๔๕ น.) ๑๕ นาที ผมจึงเดินทางไปสนามบินตั้งแต่เช้ามาก เวลา ๕.๑๐ น. ผมก็ผ่านการตรวจรักษาความปลอดภัย ไปนั่งรอที่เก้าอี้หนังและพิมพ์บันทึกอยู่นี้แหละ ยังไม่รู้ว่าจะเครื่องออกประตูไหน เขาจะบอกเวลา ๕.๓๐ น. พอเวลา ๕.๓๐ น. ก็รู้ว่าเครื่องออกที่ประตู A5 เป็นเที่ยวบินของสายการบินหลายสายร่วมกัน แต่หมายเลขเที่ยวบินไม่ตรงกับในบัตรขึ้นเครื่องของผม ขณะที่กำลังพิมพ์บันทึกอยู่นี้ เป็นเวลา ๖.๑๐ น. ผมเป็นคนเดียวที่บริเวณ Gate A5 เรื่องหมายเลขเที่ยวบินนี้เจ้าหน้าที่เขาไม่สนใจ เครื่องบินออกตรงเวลา

วิจารณ์ พานิช

๑๙ พ.ค. ๕๕

Gate A5, สนามบินเจนีวา